

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobce: **R. P.,** zastoupen Mgr. Lenkou Pánkovou, advokátkou se sídlem Fritzova 2, Jihlava, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2012, č. j. MPSV-UM/2521/12/9S-VYK, sp. zn. SZ/119/2012/9S-VYK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2013, č. j. 22 A 18/2013 – 47,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2013, č. j. 22 A 18/2013 – 47, a rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2012, č. j. MPSV-UM/2521/12/9S-VYK, sp. zn. SZ/119/2012/9S-VYK, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.438 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Lenky Pánkové, advokátky, se sídlem Fritzova 2, Jihlava.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2012, č. j. MPSV-UM/2521/12/9S-VYK, sp. zn. SZ/119/ 2012/9S-VYK, žalovaný zamítl odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Jihlavě, kontaktní pracoviště Jihlava ze dne 20. 2. 2012, č. j. 1318/2012/JIH, kterým byl účastníkovi snížen příspěvek na péči z 8.000 Kč na 4.000 Kč, a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný nechal přezkoumat stupeň závislosti stěžovatele Posudkovou komisí MPSV v Brně dne 30. 5. 2012. Na základě požadavku stěžovatele bylo dne 16. 8. 2012 provedeno i doplňující posouzení PK MPSV Brno, kterému byl stěžovatel osobně přítomen. Při doplňujícím posouzení bylo zjištěno, že objektivní nález u posuzovaného odpovídá stavu popsanému v dokumentaci, ze které vycházel předchozí posudek PK MPSV Brno. PK MPSV Brno tak v doplňujícím posudku neshledala důvody ke změně již přijatého posudkového závěru. Z těchto posouzení zdravotního stavu stěžovatele žalovaný vycházel při rozhodování o odvolání stěžovatele.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce (dále „stěžovatel“) správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“). Krajský soud žalobu stěžovatele rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl a o nákladech řízení rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud vyšel z toho, že posudek posudkové komise je rozhodujícím důkazem v řízení o příspěvku na péči, na který je třeba klást požadavky úplnosti a přesvědčivosti. Žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu, jeho závěry jsou dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu i postup správních orgánů v předmětné věci nevyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci. Posudková komise postupovala podle názoru krajského soudu v souladu s ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“) pokud se jedná o podklady, ze kterých při posuzování stupně závislosti stěžovatele vycházela.

PK MPSV Brno dospěla ke stejnému závěru jako při předchozím posouzení posudkový lékař správního orgánu I. stupně ohledně posouzení stupně závislosti základních životních potřeb podle ust. § 9 zákona o sociálních službách, částečně se však odlišuje v konkretizaci těchto základních životních potřeb. Krajský soud dále zrekapituloval, v jakých konkrétních životních potřebách se posudky rozcházely a v jakých se jejich závěry překrývaly. Soud také zrekapituloval výsledky doplňujícího posouzení ze dne 16. 8. 2012 a uvedl, že uvedená argumentace posudku je přesvědčivá a logická, proto není důvod ji zpochybnit.

Ohledně námitky stěžovatele směřující k nedostatečné schopnosti komunikace soud převzal závěr doplňujícího posouzení PK MPSV Brno ze dne 16. 8. 2012.

Ohledně argumentace stěžovatele znaleckým posudkem MUDr. Strnada soud zcela přisvědčil argumentaci žalovaného, že tento posudek vypracovaný dne 26. 9. 2006 byl podkladem pro řízení o náhradu škody na zdraví způsobenou úrazem ze dne 5. 4. 2004. Proto popisuje zdravotní stav, jaký byl zjištěn v uvedené době. Pro posouzení splnění podmínek pro přiznání příspěvku na péči nemohl být akceptován pro jeho neaktuálnost.

Kasační stížnost

Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodu podle ust. §

103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítá, že posudek, na jehož základě žalovaný rozhodoval, sice vychází z předložené zdravotní dokumentace, ale jeho závěry se liší od závěrů lékařů uvedených ve zdravotní dokumentaci, aniž by tyto odchylky byly posudkovou komisí nebo žalovaným zdůvodněny. Posudková komise uvedla, že vycházela z těchto podkladů: Zpráva praktického lékaře MUDr. L. ze dne 21. 12. 2011, zpráva MUDr. S. z rehabilitačního ústavu Hrabyně ze dne 15. 4. 2009, neurologický nález MUDr. P. ze dne 14. 12. 2011, část hospitalizační zprávy MUDr. Š. z nemocnice Jihlava z roku 2008 a psychologický nález PhDr. M. ze dne 14. 12. 2011pro Úřad práce Jihlava.

Stěžovatel cituje závěry týkající se potřeby pomoci při úkonech v oblasti stravování, oblékání a obouvání z lékařských zpráv MUDr. L., PhDR. M., MUDr. S. a z výsledku sociálního šetření. Závěry PK MPSV jsou pak v rozporu s citovanými závěry lékařských zpráv. Stěžovatel odkazuje na závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53, ohledně požadavku úplnosti a přesvědčivosti, který je třeba klást na posudek posudkové komise. Posudek PK MPSV nelze podle stěžovatele považovat za úplný a přesvědčivý, když se zásadně odchyluje od podkladů, ze kterých vychází, aniž by tuto odchylku nějak zdůvodnil.

Stěžovatel rovněž považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť se nevypořádal se stěžovatelem konkrétně uvedenými rozpory v podkladech, ze kterých vycházel žalovaný. Krajský soud se rovněž nevypořádal s novým důkazem, který předložil žalobce podáním ze dne 15. 4. 2013 na podporu svých tvrzení. Jedná se o znalecký posudek MUDr. Skačániho ze dne 7. 3. 2013, který byl zpracován ve věci omezení způsobilosti k právním úkonům stěžovatele. Stěžovatel rekapituluje závěry tohoto znaleckého posudku a zdůrazňuje, že se v jeho případě jedná o setrvale nepříznivý zdravotní stav, a proto je možno zhodnocení provedené znaleckým posudkem vztáhnout i k době rozhodování správního orgánu.

Stěžovatel namítá rovněž nesprávnost posouzení jeho schopnosti zvládat základní životní potřeby. Nesouhlasí s názorem, že pro vyhodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby stačí hodnocení z hlediska fyzických schopností a výše intelektu. Takové hodnocení není v souladu s ust. § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., neboť z tohoto ustanovení vyplývá, že výše intelektu není jedinou hodnotící složkou, ale je třeba hodnotit veškeré duševní a mentální schopnosti. Stěžovatel odkazuje na zprávu PhDr. M. a cituje její závěry, které se shodují se závěry znaleckého posudku MUDr. Skačániho. Stěžovatel odkazuje též na závěry MUDr. S. Stěžovatel nepopírá, že je fyzicky schopen se najíst a napít, obléct a obout, mluvit a psát, ovšem není prakticky schopen tyto činnosti sám zvládat bez asistence a vedení další osoby. Pokud tedy PK MPSV uzavřela, že k těmto činnostem stěžovatel objektivně pomoc nepotřebuje, nevzala v úvahu všechny stránky duševního života stěžovatele a jeho konkrétní potřeby. Přitom potřeby osoby jsou jedním z kritérií podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Nepřihlédnutí ke konkrétním potřebám osoby podle stěžovatel rovněž způsobuje rozpor se základními zásadami stanovenými v § 2 odst. 2 zákona o sociálních službách, kde je stanoveno, že pomoc musí vycházet z individuálně určených potřeb osob.

Stěžovatel rozporuje posouzení jeho schopnosti komunikovat. Z předložených lékařských zpráv dovozuje, že není schopen zvládat komunikaci po stránce obsahové. Stěžovatel cituje hodnocení své schopnosti komunikovat ze zprávy MUDr. L. a zprávy PhDr. M. a zdůrazňuje, že MUDr. S. se kontakt s ním ani nepodařilo navázat.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zároveň stěžovatel požaduje, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 14. 10. 2013 zopakoval závěry posudku PK MPSV a průběh správního řízení. Žalovaný zdůraznil, že součástí podkladů, z nichž vycházela PK MPSV nebyl znalecký posudek MUDr. Skačániho ze dne 7. 3. 2013. Tento posudek stěžovatel nezaslal žalovanému ani PK MPSV Brno a poprvé se o něm zmiňuje v kasační stížnosti. Dne 16. 5. 2012 zaslala zástupkyně stěžovatele žalovanému dopis, v němž uvádí, že zdravotní stav jejího klienta se od roku 2006 nijak nezlepšil a k dopisu přiložila znalecký posudek MUDr. Pavla Stranada ze dne 26. 9. 2006.

K námitkám stěžovatele ohledně rozporu závěrů PK MPSV Brno se závěry uvedenými ve zdravotní dokumentaci žalovaný uvedl, že PK MPSV měla v den jednání k dispozici všechny podklady a navíc provedla vlastní vyšetření v den doplňujícího projednání stupně stěžovatelovy závislosti. Žalovaný zopakoval zjištění PK MPSV Brno a uvedl, že nemá pochybnosti o profesionalitě posudkových lékařů. Podle názoru žalovaného je přiznání II. stupně závislosti stěžovateli zdůvodněno řádně a v souladu s platnými předpisy. Žalovaný závěrem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Ověřil, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.). V kasační stížnosti, kterou podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustné důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud následně posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody.

Ze systematických důvodů se Nejvyšší správní soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Z ustálené judikatury zdejšího soudu vyplývá, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je rozhodnutí především tehdy, opírá-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č.j. 3 As 4/2007 - 58, popřípadě rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Obdobně je rozhodnutí soudu zatíženo nepřezkoumatelností v případě,

že se soud ztotožní se závěry správního orgánu a označí je za správné, přičemž se ale nevypořádá s věcnými či právními námitkami v žalobě uplatněnými proti takovým závěrům (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 23. 12. 2005, č. j. 4 As 13/2004 - 55), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44).

Obdobné námitky stěžovatel uplatnil již v žalobě ke krajskému soudu. Stěžovatel v žalobě poukazoval na rozpory mezi zjištěními PK MPSV Brno se závěry lékařských zpráv, ze kterých PK MPV Brno vycházela při hodnocení stupně závislosti stěžovatele. Stěžovatel přitom v žalobě uváděl z těchto lékařských zpráv konkrétní citace, z nichž vyplývá rozpor mezi hodnocením schopnosti stěžovatele zvládat konkrétní úkony v oblasti stravování, oblékání a obouvání a také v oblasti komunikace. Stěžovatel rovněž namítal, že PK MPSV Brno se svém posudku s těmito rozpory nijak nevypořádala. Krajský soud pak na tyto zcela konkrétní námitky stěžovatele reagoval obecným zhodnocením přesvědčivosti a úplnosti obou posudků PK MPSV Brno.

Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že krajský soud reflektoval argumentaci obsaženou v doplňujícím posudku PK MPSV Brno ze dne 16. 8. 2012 pouze obecným konstatováním, že argumentace tohoto posudku je logická, proto ji není důvod zpochybnit, aniž by však reagoval na velmi konkrétní námitky stěžovatele uplatněné v žalobě.

Stěžovateli lze nakonec přisvědčit v tom, že krajský soud opomenul vypořádat se odpovídajícím způsobem se znaleckým posudkem MUDr. Skačániho ze dne 7. 3. 2013, který stěžovatel krajskému soudu předložil spolu s podáním ze dne 15. 4. 2013, aniž by na tomto místě Nejvyšší správní soud zároveň jakkoli hodnotil význam a použitelnost tohoto důkazu.

Nejvyšší správní soud proto shledal rozsudek krajského soudu napadený kasační stížností zatížený procesní vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud se rovněž zabýval stěžovatelem uplatněným kasačním důvodem podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který stěžovatel spatřoval v existenci nijak nezdůvodněných rozporů v posudku PK MPSV Brno s lékařskými zprávami, z nichž posudková komise při zpracování posudku vycházela.

Ze smyslu ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, rozvinutého judikaturou Nejvyššího správního soudu, vyplývají přísné požadavky na průkaznost posouzení zdravotního stavu příjemce dávky příspěvku na péči. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 – 53, lze citovat: „*Posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v I. stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách. Na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba*

klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“

V projednávané věci byly zpracovány dva posudky PK MPSV Brno. V prvním posudku ze dne 30. 5. 2012 PK MPSV provedla zhodnocení stupně závislosti stěžovatele na základě nálezu MUDr. L. ze dne 21. 12. 2011, zprávy z rehabilitačního ústavu Hrabyně ze dne 15. 4. 2009 (MUDr. S.), psychologického vyšetření intelektu ze dne 10. 4. 2009, dále na základě neurologických nálezů ze dne 14. 12. 2011 (MUDr. Pešek) a ze dne 5. 4. 2012 (MUDr. L.) a na základě Psychologického vyšetření ze dne 14. 12. 2011 (PhDr. M.). V doplňujícím posudku ze dne 16. 8. 2012 se PK MPSV Brno zabývala již pouze vyšetřením stěžovatele při jednání posudkové komise a zhodnocením jeho výsledků. V doplňujícím posudku dospěla PK MPSV Brno rozhovorem s posuzovaným a jeho otcem a vyšetřením posuzovaného při jednání k závěru, že objektivní nález po stránce psychické i pohybové u posuzovaného odpovídá stavu popsanému v dokumentaci, ze které vycházel předcházející posudek.

Posudek PK MPSV Brno ze dne 30. 5. 2012 obsahuje také shrnutí závěrů zpráv, ze kterých vycházel. Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že rekapitulace závěrů nálezu MUDr. L. a PhDr. M., tak jak je uvedena v posudku, není úplná. Neobsahuje argumentací podložené závěry ke stěžovatelově schopnosti zvládat úkony v oblasti stravování, oblékání a obouvání. Tak v posudkové rekapitulaci závěrů MUDr. L. chybí konstatování, že stěžovatel vyžaduje pomoc při nákupech, vaření, přípravě jídla. V rekapitulaci závěrů PhDr. M. chybí hodnocení *„neschopnost volby vhodné stravy, přípravy, dodržování pitného režimu, jednou rukou jíst. Nevybere vhodné oblečení ze skříně, jeho vrstvení – neguje roční období - včetně obutí“*. Rekapitulace nálezu MUDr. S. sice obsahuje konstatování, že stěžovatel sám svede mobilitu na lůžku, oblékání, sebesycení a osobní hygienu, přičemž podmínkou je neustálé slovní vedení a asistence (např. nachystat potřebné pomůcky, jídlo, oblečení, doprovod v cizím prostředí, v dopravních prostředích), ale posudková komise se nijak nevypořádala se shora uvedenými závěry MUDr. S. Místo toho pouze uvedla, že neshledala objektivní podklady pro neschopnost stěžovatele bez každodenní pomoci nebo dohledu vykonávat životní potřebu v oblasti stravování. Závěr posudku PK MPSV, že při zjištěném a výše popsaném postižení intelektu a pohybových schopností stěžovatele, které ovšem komplexně zjišťováno nebylo, není objektivně prokázána jeho neschopnost vybrat si vhodné oblečení a obuv přiměřenou okolnostem, oblékat se, obouvat se, svlékat se a vyzouvat, manipulovat s oblečením v rámci denního režimu, nelze v dané chvíli považovat za přesvědčivý.

Po prověření námitek stěžovatele také Nejvyšší správní soud shledal, že ani jeden posudek PK MPSV Brno neobsahuje rekapitulaci výsledků sociálního šetření.

Pokud jde o schopnost stěžovatele komunikovat, je třeba rovněž konstatovat, že posudková rekapitulace závěrů zprávy MUDr. L. neobsahuje stěžovatelem citovaný závěr: *„komunikace je narušená, odpovědi mnohdy nepřiléhavé, snaží se spolupracovat, ale neumí se vyjádřit. Řeč a čtení normální, psaní obtížněji“*. Rekapitulace závěrů MUDr. M. pak neobsahuje závěr, že stěžovatel je *„neschopen hovorově popsat téma, dorozumět se nebo sestavit písemně souvislou psanou zprávu“*.

Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách je třeba při posuzování stupně závislosti osoby vycházet ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Má-li tedy posudková komise při hodnocení stupně závislosti posuzovaného v řízení o příspěvku na péči vycházet mimo jiné také z výsledků sociálního šetření a výsledků funkčních vyšetření, je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutné, aby (mimo jiné) přiměřeně reagovala také na závěry sociálního šetření a funkčních vyšetření týkající se schopnosti posuzované osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu. Pokud posudková komise dospěje k jiným závěrům, než jaké uvádí funkční vyšetření posuzované osoby, je třeba takový odlišný závěr odůvodnit.

Obdobné závěry ohledně nutnosti shrnout výsledky sociálního šetření a funkčních vyšetření posuzované osoby rovněž vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu, například z rozsudku ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009 – 50, lze citovat: „*...je třeba na tento posudek nahlížet jako na kterýkoli jiný důkazní prostředek, jehož správnost není presumována a jenž podléhá hodnocení správního orgánu, který jej vyžádal; a klást na něj požadavek přesvědčivosti a úplnosti. Posudek tak musí obsahovat nejen výrok, ale rovněž odkaz na doložený nález ošetřujícího lékaře, výsledek sociálního šetření, výsledek funkčních vyšetření a výsledek vlastního vyšetření posuzujícího lékaře či lékařů (§ 25 odst. 3 zákona o sociálních službách)*“.

Lze tedy shrnout, že posudek PK MPSV Brno ze dne 30. 5. 2012 řádně nezhodnotil některé z funkčních vyšetření stěžovatele a hodnocení výsledků sociálního šetření pominul zcela přesto, že jde o podklady, z nichž má podle ust. § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vycházet. Tento nedostatek nebyl odstraněn ani doplňujícím posudkem téže posudkové komise ze dne 16. 8. 2012, neboť tento doplňující posudek se zabýval již pouze vlastním vyšetřením stěžovatele při jednání posudkové komise a pouze konstatoval, že objektivní nález odpovídá stavu popsanému v dokumentaci, z níž vycházel předcházející posudek. Posudek PK MPSV Brno ze dne 30. 5. 2012 neodpovídá požadavkům úplnosti a přesvědčivosti, jež jsou na takové posudky kladeny, a doplňující posudek tento jeho handicap neodstraňuje.

Nejvyšší správní soud proto považuje za naplněný také kasační důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť v řízení před žalovaným byl nesprávně zjištěn skutkový stav, resp. zjištěný skutkový stav nemá oporu v podkladech obsažených v posudkovém spise.

V projednávané věci jsou tedy opodstatněné oba kasační důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti vyhověl a napadený rozsudek krajského soudu zrušil - § 110 odst. 1 s. ř. s. Shora popsanou opodstatněnost kasačního důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. posoudil Nejvyšší správní soud ve smyslu ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. jako důvod pro současné zrušení rozhodnutí žalovaného. Aniž by Nejvyšší správní soud jakkoli usuzoval o zdravotním stavu stěžovatele, neboť k tomu ani nedisponuje odbornými znalostmi, z hlediska požadavku úplnosti posudkových zjištění zdůrazňuje, že v dalším řízení bude prostor přihlédnout ke všem dostupným podkladům významným pro přesvědčivý posudkový závěr, respektující

principy sociální péče v této oblasti dle § 2 zákona o sociální péči a § 2 prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb. Žalovaný uváží, zda uvedeného cíle lze dosáhnout doplněním stávajícího posudku PK MPSV v Brně nebo vypracováním nového komparativního znaleckého posudku, který by se s opomenutými posudkově významnými skutečnostmi náležitě vypořádal.

Nejvyšší správní soud je za této procesní situace musí též rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení ve smyslu § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel byl v řízení před krajským soudem i v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupen na základě plné moci Mgr. Lenkou Pánkovou, advokátkou. Stěžovatel v kasační stížnosti vyčíslil náklady řízení, přičemž požadoval náhradu nákladů řízení za tyto úkony: příprava a převzetí zastoupení dne 10. 9. 2012, první porada s klientem dne 10. 9. 2012, další porada s klientem dne 1. 10. 2012, sepis a podání žaloby dne 31. 10. 2012, sepis a podání vyjádření dne 25. 3. 2013, sepis a podání vyjádření dne 15. 4. 2013, sepis a podání kasační stížnosti 8. 7. 2013 včetně odůvodnění ze dne 20. 9. 2013. Zástupkyně stěžovatele také doložila soudu osvědčení o registraci k DPH.

Nejvyšší správní soud ověřil z vlastního spisu a spisu krajského soudu, že uvedené úkony právní služby byly ve věci provedeny. Zdejší soud však konstatuje, že nemohl přiznat náhradu nákladů řízení za první poradu s klientem dne 10. 9. 2012, neboť podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu se za úkon právní služby považuje první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení v případech, kdy je klientovi zástupce ustanoven soudem. V případech zastupování na základě plné moci se uplatní jako úkon právní služby pouze převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Celkově tedy Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za pět úkonů právní služby v řízení před krajským soudem a jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti. Stěžovateli tedy náleží náhrada nákladů řízení ve výši 7.800 Kč (srov. ust. § 9 odst. 2, § 7 bod 3 a § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní DPH, proto se přiznaná náhrada nákladů řízení zvyšuje o DPH. Celkově tedy stěžovateli náleží náhrada nákladů řízení ve výši 9.438 Kč. Částku 9.438 Kč je žalovaný povinen zaplatit k rukám zástupkyně stěžovatele do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu